

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Dziergawka (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Małgorzata Bednarek

SSN Stanisław Stankiewicz

Protokolant Kamila Zacharz

przy udziale prokuratora Prokuratury Regionalnej w Katowicach del. do Prokuratury Krajowej Krzysztofa Urgacza

w sprawie **M. J.**

skazanego z art. 207 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie w dniu 17 czerwca 2026 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w Nowym Sączu

z dnia 27 czerwca 2025 r., sygn. akt II Ka 105/24,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Limanowej

z dnia 6 grudnia 2023 r., sygn. akt II K 151/23,

**uchyla wyrok w zaskarżonej części i sprawę w tym zakresie
przekazuje Sądowi Okręgowemu w Nowym Sączu do ponownego
rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.**

Małgorzata Bednarek

Anna Dziergawka

Stanisław Stankiewicz

UZASADNIENIE

M. J. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 5 stycznia 2023 roku w miejscowości W. rejonu [...], będąc uprzednio prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokami: Sądu Rejonowego w Limanowej z dnia 4 lutego 2004 roku sygn. akt VI K 256/03, Grodzkiego Sądu Rejonowego w Nowym Sączu z dnia 13 marca 2007 roku sygn. akt VII K 199/07 oraz Sądu Rejonowego w Nowym Sączu z dnia 8 lipca 2015 roku sygn. akt II K 263/15 i niestosując się do orzeczonego przedmiotowym wyrokiem zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych obowiązującego w okresie od 16 lipca 2015 r. do 16 lipca 2025 r., prowadził w ruchu lądowym po drodze publicznej samochód osobowy marki A. o numerze rejestracyjnym [...], znajdując się w stanie nietrzeźwości, o stężeniu sięgającym 2,51 ‰ alkoholu we krwi, a nadto nie stosował się do decyzji Starosty nr [...] z dnia 24 sierpnia 2015 roku o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami, to jest o przestępstwo z art. 178a § 4 k.k. i art. 180a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;
2. w okresie od nieustalonego dnia września 2017 roku do 27 kwietnia 2021 roku oraz od 21 lutego 2022 roku do 13 stycznia 2023 roku w miejscowości W. rejonu [...], znęcał się psychicznie nad osobą najbliższą - była żoną A. J., w ten sposób, że będąc zarówno trzeźwym jak i pod wpływem alkoholu bez powodu systematycznie wszczynał awantury w trakcie których wyzywał w/w słowami wulgarnymi powszechnie uznawanymi za obelżywe, poniżał, krytykował, groził pozbawieniem życia i zdrowia w tym kierował dorozumiane groźby trzymanym w ręku nożem i skierowanym w stronę pokrzywdzonej, ponadto stosował wobec w/w pokrzywdzonej przemoc fizyczną w postaci popychania oraz szarpania za odzież, to jest o przestępstwo z art. 207 § 1 k.k.;
3. w dniu 13 stycznia 2023 roku w miejscowości W. rejonu [...], będąc uprzednio prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokami: Sądu Rejonowego w Limanowej z dnia 4 lutego 2004 roku sygn. akt VI K 256/03, Grodzkiego Sądu Rejonowego w Nowym Sączu z dnia 13 marca 2007 roku sygn. akt VII K 199/07 oraz Sądu Rejonowego w Nowym Sączu z dnia 8 lipca 2015 roku sygn. akt II K 263/15 i niestosując się do orzeczonego przedmiotowym wyrokiem zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych

obowiązującego w okresie od 16 lipca 2015 r. do 16 lipca 2025 r., prowadził w ruchu lądowym po drodze publicznej samochód osobowy marki O. o numerze rejestracyjnym [...], znajdując się w stanie nietrzeźwości o stężeniu sięgającym 1,10 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu wskazanym na urządzeniu Alcoquant oraz w I-szym badaniu 1,16 mg/l i w II-gim badaniu 1,21 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu wskazanym na urządzeniu Alkometr, a nadto nie zastosował się do decyzji Starosty [...] nr [...] z dnia 24 sierpnia 2015 roku o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami, to jest o przestępstwo z art. 178a § 4 k.k. i art. 180a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy w Limanowej wyrokiem z dnia 6 grudnia 2023 r., sygn. akt II K 151/23 uznał oskarżonego M. J. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 1 aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 178a § 4 k.k. i art. 180a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 3 aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 178a § 4 k.k. i art. 180a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., przy czym przyjął, że obu tych czynów oskarżony dopuścił się w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, co stanowi ciąg przestępstw z art. 178a § 4 k.k. i art. 180a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i za to, na mocy art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności (pkt I) oraz orzekł zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio (pkt II) i świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej (pkt III).

Sąd uznał oskarżonego M. J. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 2 aktu oskarżenia, przy czym ustalił, że oskarżony dopuścił się go w ciągu pięciu lat po odbyciu w okresie od dnia 17 czerwca 2016 roku do dnia 17 grudnia 2016 roku kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Rejonowego w Limanowej z dnia 31 października 2013 roku sygn. akt II K 439/13, co stanowi przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na mocy art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności (pkt IV).

Sąd biorąc za podstawę jednostkowe kary pozbawienia wolności wymierzone w punktach I i IV wyroku, orzekł wobec oskarżonego M. J. karę łączną 1 (jednego) roku i 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności (pkt V). Ponadto sąd orzekł o zaliczeniu okresu rzeczywistego pozbawienia wolności (pkt VI) oraz o kosztach sądowych (pkt VII).

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego.

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu wyrokiem z dnia 27 czerwca 2025 r., sygn. akt II Ka 105/25:

- I. zaskarżony wyrok zmienił w ten sposób, że:
  1. uchylił orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności z pkt V,
  2. w pkt od I do IV i VI stosując art. 4 § 1 k.k., przyjął za podstawę orzeczeń przepisy kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 października 2023 roku,
  2. w ramach czynu przypisanego w pkt IV:
    - a) z opisu przypisanego czynu wyeliminował sformułowanie: „w tym kierował dorozumiane groźby trzymanym w ręku nożem i skierowanym w stronę pokrzywdzonej” i ustalił, że czyn popełniony został w okresie od nieustalonego dnia września 2017 roku do dnia 29 stycznia 2020 roku oraz wymierzoną karę pozbawienia wolności obniżył do 8 (ośmiu) miesięcy,
    - b) uznał oskarżonego M. J. za winnego tego, że w nieustalonym dniu sierpnia 2022 roku w miejscowości W. rejonu [...], słownie oraz okazując nóż i kierując go w kierunku pokrzywdzonej, groził byłej żonie A. J. pozbawieniem życia i zdrowia, przy czym groźby te wzbudziły w pokrzywdzonej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione - czym dopuścił się występku z art. 190 § 1 k.k. - za co na mocy tego przepisu wymierzył mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,
    - c) uznał oskarżonego M. J. za winnego tego, że w okresie od dnia 21 lutego 2022 roku do dnia 13 stycznia 2023 roku w miejscowości W. rejonu [...], działając w krótkich odstępach czasu oraz w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, naruszał nietykalność cielesną byłej żony A. J. szarpiąc ją i popychając - czym dopuścił się występku z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. - za co na mocy art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 57b k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

d) uznał oskarżonego M. J. za winnego tego, że w okresie od dnia 21 lutego 2022 roku do dnia 13 stycznia 2023 roku w miejscowości W. rejonu [...], działając w krótkich odstępach czasu oraz w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, znieważał była żonę A. J. kierując do niej słowa wulgarne i powszechnie uznawane za obelżywe - czym dopuścił się występkę z art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. - za co na mocy art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 57b k.k. wymierzył mu grzywnę w ilości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka dzienna jest równa kwocie 10 (dziesięciu) złotych,

4. na mocy art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. oraz art. 91 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. przyjmując za podstawę przepisy kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 października 2023 roku, biorąc za podstawę kary pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu M. J. w pkt I zaskarżonego wyroku oraz w pkt I. ppkt 2.a)-c) niniejszego wyroku wymierzył mu karę łączną 1 (jednego) roku i 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

e) przyjął, że zaliczenie okresu rzeczywistego pozbawienia wolności na poczet kary łącznej pozbawienia wolności w pkt VI dotyczy kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej niniejszym wyrokiem,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, zwalniając oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Kasację od powyższego wyroku w części, tj. w zakresie punktu I, w którym zmieniono wyrok Sądu Rejonowego w Limanowej z dnia 6 grudnia 2023 r., sygn. akt II K 151/23, wniósł obrońca skazanego, zaskarżonemu wyrokowi zarzucając:

- rażące naruszenie art. 434 § 1 k.p.k., które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, poprzez zmianę orzeczenia sądu I instancji na niekorzyść skazanego, pomimo wniesienia apelacji wyłącznie na korzyść i dokonanie nowych, niekorzystnych dla skazanego ustaleń faktycznych, w postaci ustalenia daty ustania małżeństwa skazanego, a ponadto uznanie skazanego za winnego popełnienia przestępstw z art. 190 § 1 k.k., 217 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., 216 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i wymierzenie w miejsce jednostkowej kary dziesięciu miesięcy pozbawienia wolności, jednostkowych kar ośmiu miesięcy pozbawienia wolności, 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary 3 miesięcy pozbawienia wolności, a także

grzywny w ilości stu pięćdziesięciu stawek dziennych, przyjmując, że jedna stawka dzienna jest równa kwocie 10 złotych,

- rażące naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 207 k.k. w zw. z art. 115 § 11 k.k., które miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku, poprzez nieprawidłowe przeprowadzenie kontroli instancyjnej w zakresie stawianego w apelacji zarzutu naruszenia przez sąd I instancji prawa materialnego, tj. art. 207 k.k. w zw. z art. 115 § 11 k.k. i uznanie oskarżonego za winnego dopuszczenia się przestępstwa znęcania, w sytuacji, gdy opis czynu przypisanego oskarżonemu nie wypełnia znamion typu czynu zabronionego określonego w art. 207 k.k., bowiem była żona nie jest osobą najbliższą w rozumieniu ww. regulacji,
- rażące naruszenie art. 455 k.p.k., mające wpływ na treść orzeczenia, poprzez zmianę ustaleń faktycznych i częściową zmianę kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu, pomimo wniesienia środka odwoławczego wyłącznie na jego korzyść.

Skarżący wniósł o uchylenie punktu I zaskarżonego wyroku i uniewinnienie skazanego od popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie drugim aktu oskarżenia, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Nowym Sączu oraz o wstrzymanie wykonania orzeczenia do czasu rozpoznania niniejszej kasacji.

W odpowiedzi na kasację Zastępcy Prokuratora Rejonowego w Limanowej wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

W toku rozprawy kasacyjnej prokurator wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wniesiona przez obrońcę oskarżonego okazała się zasadna. Rację ma skarżący wskazując, że sąd odwoławczy zmieniając wyrok sądu I instancji dopuścił się rażącego naruszenia prawa w postaci art. 434 § 1 k.p.k., które miało przy tym istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Przy czym Sąd Najwyższy, zgodnie z treścią art. 436 k.p.k., ograniczył rozpoznanie kasacji do zarzutów, które

spowodowały uchylenie zaskarżonego wyroku, uznając pozostałe zarzuty za przedwczesne.

Tytułem wstępu należy podnieść, że zgodnie z treścią art. 434 § 1 pkt 1 k.p.k. sąd odwoławczy może orzec na niekorzyść oskarżonego jedynie wówczas, gdy wniesiono na jego niekorzyść środek odwoławczy. Zakaz orzekania na niekorzyść oznacza, że w postępowaniu odwoławczym, ani w postępowaniu ponownym, sytuacja oskarżonego nie może ulec pogorszeniu w jakimkolwiek zakresie, co dotyczy zarówno zmian w sferze ustaleń faktycznych, zakazu niekorzystnych rozstrzygnięć w zakresie orzeczonej kary i środków karnych, czy w końcu zmiany kwalifikacji prawnej.

W rozpatrywanej sprawie, w następstwie wydanego wyroku reformatoryjnego, niewątpliwie nastąpiło istotne pogorszenie sytuacji procesowej oskarżonego, mimo tego, iż wyrok sądu *a quo* był zaskarżony jedynie przez obrońcę oskarżonego, a zatem na jego korzyść. Zmiana wyroku przez sąd odwoławczy na niekorzyść oskarżonego M. J. wynika z kilku okoliczności.

Po pierwsze, Sąd Okręgowy w Nowym Sączu, działając jako sąd odwoławczy, rozpoznając apelację wniesioną jedynie przez obrońcę oskarżonego, w miejsce jednego czynu przypisanego oskarżonemu w pkt IV wyroku sądu I instancji, tj. czynu z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., uznał oskarżonego za winnego czterech czynów, odpowiednio z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.; art. 190 § 1 k.k.; art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. oraz art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. (pkt I ppkt 2 lit. a-d wyroku). Przy czym odnośnie do czynu z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. jedynie w uzasadnieniu wyroku sąd odwoławczy wskazał, że w zakresie przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. brak było podstaw do przyjęcia, że oskarżony czynu tego dopuścił się w warunkach recydywy z art. 64 § 1 k.k. (s. 15 uzasadnienia). Dodatkowo Sąd Okręgowy ustalił, że przypisany w pkt IV czyn został popełniony w okresie od nieustalonego dnia września 2017 roku do dnia 29 stycznia 2020 roku, a z jego opisu wyeliminował sformułowanie dotyczące gróźb po tym okresie wobec pokrzywdzonej kierowanych przy użyciu noża. Zmiana czasookresu wynikała z uwzględnienia zarzutu zawartego w apelacji obrońcy oskarżonego w zakresie braku znamienia w postaci znęcania się nad osobą najbliższą, w związku z faktem, że od dnia 29 stycznia 2020 r. A. J. nie była już żoną oskarżonego.

Dokonując powyższej zmiany, sąd odwoławczy w ramach zarzucanego czynu w akcie oskarżenia, w zakresie zachowań oskarżonego, które miały miejsce także po dniu 29 stycznia 2020 r., przypisał M. J. występki z art. 190 § 1 k.k.; art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. oraz art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. Przy czym w toku postępowania odwoławczego sąd uzyskał stanowisko oskarżyciela publicznego w zakresie objęcia ściganiem z urzędu czynów ściganych z oskarżenia prywatnego z art. 217 § 1 k.k. oraz art. 216 § 1 k.k., jak również oświadczenie pokrzywdzonej w zakresie woli ścigania oskarżonego za przestępstwo z art. 190 § 1 k.k. Dodatkowo sąd odwoławczy wskazał w uzasadnieniu orzeczenia, że: „[p]rzyjając należy, iż pokrzywdzona tych grózb obawiała się o czym jednoznacznie świadczy jej reakcja na zachowanie męża (krzyki)” (s. 15 uzasadnienia).

Odnosząc się do przyjętych ustaleń sądu *ad quem* wskazać należy, że zarówno w doktrynie, jak i judykaturze przyjmuje się, że przypisanie oskarżonemu dwóch odrębnych czynów zamiast jednego przestępstwa stanowi zmianę wyroku na niekorzyść. Tym samym, jeżeli wyrok został zaskarżony tylko na korzyść oskarżonego, to nie jest dopuszczalna taka jego zmiana, która polegałaby na przypisaniu oskarżonemu zamiast jednego – dwóch lub więcej przestępstw pozostających w zbiegu realnym (zob. Z. Doda, A. Gaberle, Kontrola odwoławcza w procesie karnym, Dom Wydawniczy ABC 1997, s. 291; wyrok SA w Lublinie z dnia 27 grudnia 2004 r., II AKa 317/04; wyrok SN z dnia 24 czerwca 1999 r., III KKN 408/97, gdzie bierze się pod uwagę także konsekwencje prawne). Tym samym przypisanie przez sąd odwoławczy oskarżonemu czterech przestępstw w miejsce jednego, stanowi oczywistą zmianę orzeczenia na jego niekorzyść. Ponadto zmianą niekorzystną dla oskarżonego jest bez wątpienia modyfikacja, polegająca na takim „uzupełnieniu” przez sąd drugiej instancji okoliczności faktycznych ustalonych przez sąd *a quo*, która pozwoli na stwierdzenie, że zostały wyczerpane znamiona nowego czynu zabronionego, co w rozpatrywanej sprawie dotyczy przestępstwa z art. 190 § 1 k.k., gdzie sąd II instancji ustalił, że pokrzywdzona obawiała się grózb, mimo braku takich ustaleń przez sąd *ad quo* (zob. postanowienie SN z dnia 4 grudnia 2012 r., V KK 275/12).

W dalszej kolejności należy podkreślić, że reguła *ne peius* obejmuje także zakaz orzeczenia surowszej kary lub środków karnych. W przedmiotowej sprawie

sąd odwoławczy w miejsce jednej kary za czyn z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w wymiarze 10 miesięcy pozbawienia wolności orzekł cztery kary jednostkowe za poszczególne przestępstwa, odpowiednio w wymiarze:

- za czyn z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. - 8 miesięcy pozbawienia wolności;
- za czyn z art. 190 § 1 k.k. - 4 miesiące pozbawienia wolności;
- za czyn z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. - 3 miesiące pozbawienia wolności;
- za czyn z art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. - grzywnę w ilości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka dzienna jest równa kwocie 10 (dziesięciu) złotych,

Tym samym sąd II instancji wymierzył oskarżonemu w miejsce jednej kary w wymiarze 10 miesięcy pozbawienia wolności, cztery kary jednostkowe w łącznym wymiarze 15 miesięcy pozbawienia wolności i dodatkowo grzywnę w ilości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka dzienna jest równa kwocie 10 (dziesięciu) złotych. W sposób oczywisty wymierzona przez sąd odwoławczy kara jest surowsza dla oskarżonego. Powyższego ustalenia nie zmienia okoliczność, że orzeczona przez sąd odwoławczy kara łączna pozostała w takim samym wymiarze 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności. Po pierwsze, kara ta nie obejmuje dodatkowo orzeczonej kary grzywny. Po drugie, zakaz orzekania na niekorzyść oskarżonego oznacza, iż jego sytuacja w postępowaniu odwoławczym nie może ulec pogorszeniu w jakimkolwiek zakresie, w tym również w sferze ustaleń faktycznych powodujących lub tylko mogących powodować negatywne skutki w sytuacji prawnej oskarżonego (zob. wyrok SN z dnia 30 grudnia 2024 r., I KK 427/24). Tymczasem sytuacja prawna oskarżonego może realnie ulec zmianie na niekorzyść w przypadku wydania wyroku łącznego i orzeczenia nowej kary łącznej na podstawie art. 85 § 1 k.k., gdzie bierze się za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa, czyli wszystkie kary jednostkowe. Zgodnie zaś z treścią art. 86 § 1 k.k., karę łączną wymierza się w granicach powyżej najwyższej kary jednostkowej do ich sumy, co w przedmiotowej sprawie zamiast maksymalnej kary 10 miesięcy pozbawienia wolności, stanowi karę 15 miesięcy pozbawienia wolności.

Na koniec podjętych rozważań warto także zauważyć, że zgodnie z treścią art. 455 k.p.k., zmiana kwalifikacji prawnej na niekorzyść może nastąpić jedynie w sytuacji, gdy środek zaskarżenia został wniesiony na niekorzyść.

Zaistniałe w rozpatrywanej sprawie uchybienia miały niewątpliwie istotny wpływ na treść wyroku, który został wydany z rażąco obrazą wskazanego w kasacji przepisu z art. 434 § 1 k.p.k.

W konsekwencji, Sąd Najwyższy, uwzględniając kasację obrońcy oskarżonego, uchylił wyrok w zaskarżonej części i sprawę w tym zakresie przekazał Sądowi Okręgowemu w Nowym Sączu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. Sąd ten ponownie winien rozpoznać zarzuty podniesione przez obrońcę oskarżonego w apelacji, także w punkcie 1, przy uwzględnieniu okoliczności, że zakazem *reformationis in peius* objęte jest jedynie dokonywanie zmian orzeczenia na niekorzyść oskarżonego w przypadku braku środka zaskarżenia wniesionego w tym kierunku, nie zaś przeprowadzanie dowodów, które potwierdziłyby lub nie potwierdziły, słuszność zarzutów podniesionych w apelacji (zob. wyrok SN z dnia 30 maja 2022 r., V KK 424/21), co dotyczy uzyskanego w toku postępowania odwoławczego prawomocnego wyroku rozwodowego M. J. i A. J.

Z uwagi na rozpoznanie kasacji wstrzymanie wykonania orzeczenia stało się bezprzedmiotowe.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.

[J.J.]

[r.g.]

Małgorzata Bednarek   Anna Dziergawka   Stanisław Stankiewicz